

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců: **a) Ing. M. S., b) J. S.**, oba zastoupeni advokátem JUDr. Radimem Charvát, LL.M., Ph.D., Koliště 13, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **BRENS EUROPE, a. s.**, Baráková 28, Plzeň, zastoupena patentovým zástupcem Ing. Dobroslavem Musilem, Zábrdovická 11, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 8. 2021, čj. PUV 1996-5975/D21000733/2021/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2024, čj. 9 A 113/2021-119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Dne 12. 11. 1996 přihlásili žalobci CZ **užitný vzor** „Zádlažba kolejového roštu“ č. 5516, u něhož byla prodloužena platnost zápisu do 12. 11. 2006. V něm jsou popsány čtyři nároky na ochranu, z nichž **nárok 1** je zní takto: „Zádlažba kolejového roštu, [...] v y z n a č u j í c í s e t í m , že v první soustavě vnitřních zádlažbových desek (1) je vertikální hodnota (X) úrovně podložek (8) patek (11) vnitřních nosníků (5) vzhledem ke spodní ploše vnitřních zádlažbových desek (1) upravena v závislosti na poměru tloušťky (L1) vnitřních zádlažbových desek (1), vzdálenosti (A1) referenčního bodu (B) kolejnic (2) od horní plochy vnitřních zádlažbových desek (1) a průměrné výšce (V1) příslušného typu kolejnic (2) při jejich daných úklonech, aby při (V1 +

A1) $\geq L1$ byl platný poměr $(V1 + A1) : (X + L1) = 1$, a při $(V1 + A1) \leq L1$ byl platný poměr $(V1 + A1) : (L1 - X) = 1$, přičemž v soustavách vnějších zádlažbových desek (10) je vertikální hodnota (Y) úrovně podložek (8) patek (11) vnějších nosníků (9) vzhledem ke spodní ploše vnějších zádlažbových desek (10) upravena v závislosti na poměru tloušťky (L2) vnějších zádlažbových desek (10), vzdálenosti (A2) referenčního bodu (B), kolejnic (2) od horní plochy vnějších zádlažbových desek (10) a průměrné výšce (V2) příslušného typu kolejnic (2) při jejich daných úklonech, aby při $(V2 + A2) \geq L2$ byl platný poměr $(V2 + A2) : (Y + L2) = 1$, a při $(V2 + A2) \leq L2$ byl platný poměr $(V2 + A2) : (L2 - Y) = 1$."

[2] Dne 24. 1. 2005 podala osoba zúčastněná na řízení (OZNŘ) **návrh na výmaz užitného vzoru**. Na základě tohoto návrhu několikrát rozhodoval úřad (jeho předseda) a soudy. Podstatné je, že **rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020** žalovaný (úřad) částečně vymazal užitný vzor. Původní nárok 1 byl vymazán. Jeho znění se ovšem stalo součástí předvýznamové části původních nároků 2 a 3 a předvýznamová část původního nároku 4 se změnila v návaznosti na původní nárok 3. Proti rozhodnutí ze dne 25. 11. 2020 podali žalobci rozklad, který předseda úřadu **v záhlaví označeným rozhodnutím** zamítl a potvrdil tak napadené rozhodnutí.

[3] Proti rozhodnutí předsedy úřadu podali žalobci žalobu, které městský soud vyhověl **rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, čj. 9 A 113/2021-66**, rozhodnutí předsedy úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Citovaný rozsudek však zrušil NSS **rozsudkem ze dne 18. 10. 2024, čj. 10 As 267/2023-40**, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (NSS poznamenává, že v bodech 1-17 uvedeného rozsudku podrobně zrekapituloval předchozí řízení).

[4] NSS v rozsudku shrnul obsah rozkladu a žaloby, aby bylo zřejmé, že žalobci již ve svých podáních nezohlednili relevanci rozhodovacích důvodů, na nichž jsou založena napadená rozhodnutí. Hlavním důvodem pro výmaz nároku 1 z rejstříku užitných vzorů bylo to, že matematické vztahy popsané ve významové části nároku 1 nemají technický efekt, a zároveň ani předvýznamová, ani významová část neobsahuje žádný nový technický znak, neboť popsaná kombinace technických znaků je známa již z dokumentu D 16 (CZ patent č. 233422). Pouze pro úplnost úřad podrobněji rozebral parametry V1, V2. Učinil tak v reakci na obrannou argumentaci žalobců. I tyto znaky jsou podle úřadu implicitně obsaženy v dokumentu D 16. V rozhodnutí o rozkladu se předseda úřadu ztotožnil s uvedeným posouzením a podrobně vyložil parametry V1, V2, které žalobci považují za stěžejní. Uzavřel, že tento znak není jasně definován, a proto nemůže sloužit k odlišení nároku 1 od řešení podle dokumentu D 16. V návaznosti na uvedenou rekapitulaci NSS vytkl městskému soudu, že nezohlednil popsané okolnosti. Jestliže se městský soud nezabýval hlavním důvodem, na němž jsou napadená rozhodnutí založena, resp. tím, zda může mít doplňující úvaha týkající se parametrů V1, V2 vliv na hlavní posouzení provedené úřadem, zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění.

[5] Vada nepřezkoumatelnosti nebránila posouzení dílčí úvahy městského soudu týkající se výkladu parametrů V1, V2. Mezi účastníky je sporné, zda jsou parametry V1, V2 v užitném vzoru definovány natolik jasně, aby mohly odlišit nárok 1 od dokumentu D 16. Podle NSS je doplňková úvaha úřadu týkající se uvedených parametrů logická a úřad jí argumentačně podpořil svůj hlavní rozhodovací důvod. NSS souhlasil s úřadem v tom, že

pokračování

pojem „*průměrná výška (V1, V2) příslušného typu kolejnic při jejich daných úklonech*“ není natolik jednoznačný, aby z něj byla zřejmá definice parametrů V1, V2, jak ji žalobci vysvětlovali v rozkladu a následně též v žalobě. Parametry V1, V2 nejsou v nároku 1 vymezeny takovým způsobem, aby zakládaly jednoznačnou odlišnost od dokumentu D 16. NSS uzavřel, že v nároku 1, ani s přihlédnutím ke zbylému obsahu užitného vzoru, není vyjádřeno takové technické řešení, které žalobci „*dovysvětlovali*“ ve svých podáních. Rozsah nároku 1 tedy neodpovídá tomu, jak jej vykládali žalobci a následně též městský soud. Ti svým vysvětlováním *de facto* dotváří nárok 1 tak, aby se odlišoval od dokumentu D 16, což není přípustné.

[6] V dalším řízení městský soud zamítl žalobu **shora označeným rozsudkem**.

2. Kasační stížnost, vyjádření úřadu a OZNŘ

[7] **Žalobci (stěžovatelé)** napadli druhý rozsudek městského soudu kasační stížností. Podle žalobců učinil úřad ve všech svých předchozích rozhodnutích závěr, že dokument D 16 není na překážku novosti. Teprve v nyní napadeném rozhodnutí vyjádřil názor zcela opačný. Stěžejní pro posouzení novosti užitného vzoru ve vztahu k dokumentu D 16 je porovnání obou nároků. Dokument D 16 nemůže být na závalu novosti, neboť znění jeho nároků je uvedeno v předvýznamové části nároku 1. Z logiky skladby nároků není možné konstatovat, že se jedná o ochranu téhož předmětu. Není jasné, jak úřad dospěl k názoru, že technické řešení nároku 1 užitného vzoru je implicitně obsaženo v dokumentu D 16. K termínu „*implicitní zveřejnění*“ stěžovatelé odkazují na metodické pokyny Evropského patentového úřadu (EPÚ), rozhodovací praxi odvolacích senátů EPÚ a Úmluvu o udělování evropských patentů. Je záhadou, jak úřad dospěl k závěru, že jen technické řešení podle užitného vzoru (a žádné jiné) je obsaženo v dokumentu D 16. Stěžovatelé v kasační stížnosti podrobně prezentují další dvě možná řešení, která nejsou v dokumentu D 16 explicitně obsažena, ale mohou tam být obsažena implicitně. Existuje tedy několik možných řešení kompenzace rozdílů ve výškách kolejnice při různých úklonech a všechna mohou být obsažena v dokumentu D 16.

[8] Výklad nároku 1 provedený úřadem je nepřípustný, neboť nekoresponduje s popisem technického řešení. Podstata technického řešení a příkladné provedení by (v důsledku výkladu úřadu) uváděly něco jiného, než definuje nárok. Napadená rozhodnutí jsou nebezpečným precedentem pro celou podstatu průmyslově právní ochrany. Úřad sice tvrdí, že napadené technické řešení je implicitně obsaženo v dokumentu D 16, ale nedokládá, že by v něm toto konkrétní řešení a žádné jiné bezpochyby bylo obsaženo. V dnešní době skoro každé řešení alespoň zčásti navazuje na již známé řešení. Při aplikaci napadených rozhodnutí by nebylo možné vytvořit prakticky žádné nové technické řešení. Rozhodnutí úřadu nestojí na jednoznačné a věrohodné argumentaci.

[9] Argumenty městského soudu vycházejí z kontroverzního výkladu úřadu, podle něhož jsou parametry V1, V2 v definici nároku nejednoznačně uvedeny. Výklad rozsahu ochrany se vždy má provádět v řízení určovacím a k předmětu určení. Podle metodických pokynů úřadu se vychází i z popisu a obrázků, tj. musí korespondovat s podstatou technického řešení, příkladným provedením a obrázky. Výklad parametrů V1, V2 je zásadní. Zádlažba kolejového roštu je vždy uspořádána k typu kolejnic, na kterých

spočívá. Není účelné v nárocích uvádět konkrétní hodnoty úklonů, jak požaduje městský soud, protože by tím byl výrazně zúžen rozsah ochrany. Pojem „daný úklon“ je dostatečně přesný. I kdyby byly v nároku uvedeny konkrétní úklony, nevedlo by to k výkladu úřadu. Úřad totiž „*nemanipuluje*“ s těmito pojmy, ale s pojmem „*průměrná výška*“. Nárok 1 je přesně definován. Soudy však tento výklad kvalifikovaly jako pouhé „*dovysvětlení*“. Stěžovatelé byli tímto způsobem donuceni argumentovat teprve na základě argumentů prezentovaných úřadem. Výšky V1, V2 nejsou v nároku 1 nejednoznačně definovány. Domnělou nejednoznačnost vytvořil úřad a soudy akceptovaly jeho výklad, aniž samy analyzovaly uvedené znaky, nebo nepochopily psaný text.

[10] Pro výklad rozsahu ochrany neslouží pouze znění nároku. Podstata technického řešení spočívá v tom, že konstrukce má být uspořádána toliko k typu kolejnic bez ohledu na jejich úklon. Příklady provedení uvádí, že vertikální hodnoty X, Y jsou pro příslušný typ kolejnice a její úklony 1:20 a 1:40 konstantní. Příkladné provedení musí odpovídat nárokovanému technickému řešení. Na obrázcích je zobrazena kolejnice s nějakým nedefinovaným úklonem a opravdu může být jak v poloze s konkrétním úklonem, tak v poloze odpovídající průměrné výšce kolejnice při dvou daných úklonech. Soudy tuto neurčitost vytýkají pouze stěžovatelům, nikoliv úřadu. Nelze precizovat obrázek tak, aby bylo zřejmé, že jde o zobrazení kolejnice v poloze, jež odpovídá její poloze při průměrné výšce V1, V2. Oproti tomu je velmi jednoduché specifikovat v obrázku konkrétní úklon.

[11] Stěžovatelé uvádějí, že podle úřadu jsou dílce zádražbové konstrukce uspořádány k jakési průměrné výšce daného typu kolejnic při jejich konkrétním úklonu a nárok 1 není definován dostatečně jasně. S touto argumentací se ztotožnil i městský soud, aniž sám provedl analýzu skutečného znění nároku 1. Měl-li by platit výklad prezentovaný úřadem, musela by zde být jedna průměrná výška protilehlých kolejnic při jednom úklonu nebo více průměrných výšek při více úklonech. Protilehlé kolejnice jsou vždy stejného typu a mají vždy stejný úklon. Teprve takto definovanému nároku by odpovídal výklad rozsahu ochrany provedený úřadem, což ovšem neodpovídá tomu, jak zní nárok 1. Matematicky sice lze stanovit průměrnou výšku kolejnice při jednom úklonu, ale jelikož se jedná stále o tutéž hodnotu, je z technického hlediska takové uspořádání nesmyslné. Toho si byl úřad zřejmě vědom, a proto také začal argumentovat stanovením „*jakéhosi průměru z jakýchsi výšek na jakési délce koleje*“. Tyto hodnoty úřad nijak nespecifikoval, což nekoresponduje ani s podstatou technického řešení ani s popisem a příkladným provedením. Pro stěžovatele je překvapující, že se s takovým postupem soudy ztotožnily.

[12] Je „*až neskutečné*“, že úřad i městský soud považují odchylky za zanedbatelné. Relevanci popsaného argumentu nelze posoudit, neboť „*nikdo ze zúčastněných*“ nedokáže definovat, o jaké odchylky se přesně jedná. V tomto ohledu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. V technice existuje několik základních druhů odchylek. Diference při změně úklonu kolejnic je zásadní pro konstrukční uspořádání dílců. Odchylky jsou kompenzovány tvarem patek nosníků a elastickými podložkami. Pokud by odchylky byly většího rozsahu, než by elastické podložky byly schopny pohltit, nebylo by možné konstrukční řešení použít. Změna úhlu mezi navazujícími dosedacími plochami by totiž výrazně zkrátila životnost elastických podložek i celé zádražby.

pokračování

[13] Stěžovatelé navrhli, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že již v předchozích rozhodnutích vyslovil závěr, že řešení podle nároku 1 nesplňuje podmínku novosti. OZNŘ v návrhu dostatečně tvrdila nedostatek novosti, zejména v důsledku předuvedení v dokumentu D 16. Není důležité, kolik dalších řešení může být v namítaných dokumentech obsaženo. Dokument D 16 implicitně zahrnuje řešení z nároku 1, neboť není omezen úklonem kolejnice. Nárok 1 není vymezen tak, aby splnil podmínku jednoznačné odlišnosti od stavu techniky. Argumenty stěžovatelů týkající se parametrů V1, V2 odpovídají těm v rozkladu a žalobě, které však již odmítl NSS v rozsudku čj. 10 As 267/2023-40. Ani další „dovysvětlování“ nic nemění na tom, že parametry V1, V2 nejsou v nároku 1 vymezeny natolik jednoznačně a určitě, aby odlišily technické řešení od řešení v dokumentu D 16. Jestliže stěžovatelé zamýšleli odlišení od dokumentu D16 tím, že stanoví konstantní parametry X, Y, resp. jednotnou výšku V1, V2 pro jeden typ kolejnice při rozdílných úklonech 1:20 a 1:40 (či jiných úklonech), měli tak v nároku 1 učinit výslovně. Jinak to jde k jejich tíži. Městský soud podrobně, jasně a přezkoumatelným způsobem posoudil závěry úřadu v napadeném rozhodnutí. Úřad navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[15] OZNŘ se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

3. Právní hodnocení

[16] NSS již ve věci jednou rozhodoval o kasační stížnosti úřadu rozsudkem čj. 10 As 267/2023-40. Kasační stížnost nyní podávají žalobci, a proto je přípustná (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, čj. 6 Afs 102/2016-26, bod 2).

[17] Kasační stížnost **není** důvodná.

[18] NSS úvodem poznamenává, že značná část kasační argumentace je na hranici přípustnosti (§ 104 odst. 4 ve spojení s § 103 s. ř. s.; srov. též body 18, 19 rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2025, čj. 8 As 6/2025-55, popř. body 6, 7 usnesení NSS ze dne 5. 2. 2025, čj. 2 Azs 277/2024-28). Nesměruje totiž proti rozsudku městského soudu, ale jedná se o polemiku se závěry úřadu. Podstatu kasační námitky nesplňuje, jestliže stěžovatelé zpochybňují správnost napadeného správního rozhodnutí, k čemuž jen stručně doplní, že soud se s chybným hodnocením ztotožnil. Nadto je třeba uvést, že městský soud v napadeném rozsudku podrobně, logicky a svými slovy vysvětlil, jak posoudil žalobní body a proč je shledal nedůvodnými. Jinými slovy, odůvodnění napadeného rozsudku není pouhým opisem názorů úřadu se souhlasnou poznámkou soudu. Tím, že se stěžovatelé v kasační stížnosti věnují spíše údajným pochybením úřadu, vlastně „ubýbají“ od podstaty posouzení jednotlivých žalobních bodů, jak je provedl městský soud. Popsané skutečnosti nutně předznamenávají posouzení věci ze strany NSS.

[19] Stěžovatelé namítli nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podle nich městský soud (ve shodě s úřadem) nedefinoval, o jak velké odchylky výšky kolejnice se přesně jedná, aby byly zanedbatelné. Ve skutečnosti je ovšem námitka spíše věcnou polemikou s dílčími závěry městského soudu ohledně žalobního bodu, jež se týká novosti užitného vzoru. Dále

je třeba zmínit, že stěžovatelé (opět) nereagují na podstatu posouzení městského soudu. Ten totiž vůbec nevyslovil závěr, že odchylky by byly zanedbatelné. V bodě 88 napadeného rozsudku pouze uvedl, že to vůbec není nutné blíže hodnotit, protože tato otázka nemůže v důsledku odlišit nárok 1 od dosavadního stavu techniky. NSS uzavírá, že kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

[20] Dále stěžovatelé uvedli, že úřad není oprávněn nad rámec návrhu na výmaz vznášet nové důvody či argumenty na jeho podporu a že v napadeném rozhodnutí vyjádřil názor opačný. Tyto námitky směřující do rozhodnutí úřadu vypořádal městský soud v bodech 42-47 a 73 napadeného rozsudku. NSS se s názorem městského soudu ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

[21] Stěžovatelé obsáhle argumentovali ohledně novosti nároku 1 ve vztahu k dokumentu D 16. Vysvětlili, proč podle nich není tento dokument na závadu novosti a co znamená implicitní obsažení určitého nároku v předzveřejněném dokumentu. Jak již NSS naznačil výše, stěžovatelé v kasační stížnosti ignorují to, jak rozhodl městský soud (vázan právním názorem NSS). Posouzení věci městským soudem přitom odpovídá na valnou většinu obsahu kasační stížnosti, jež opakuje výtky vůči rozhodnutí úřadu.

[22] NSS se s posouzením městského soudu ztotožňuje a připomíná, že podle městského soudu je přihláška před zápisem do rejstříku užitných vzorů podrobena pouze administrativně formálnímu průzkumu způsobilosti užitého vzoru k zápisu do rejstříku. Pro přehlednost a možnost srovnání městský soud v bodech 76-77 napadeného rozsudku cituje nárok 1 i nárok z dokumentu D 16. Z odůvodnění správních rozhodnutí je podle městského soudu zřejmý hlavní rozhodovací důvod úřadu, a sice že 1) matematické vztahy popsané ve význakové části nároku 1 platí univerzálně u každé sestavy základní kolejevo-roštu a 2) dokument D 16 implicitně obsahuje řešení z nároku 1 (protože předvýznaková část nároku 1 obsahuje kombinaci znaků známou již v dokumentu D 16 a zároveň význaková část nedefinuje oproti předvýznakové části žádný nový technický znak). Vyjadřoval-li se úřad k parametrům V1, V2, bylo tomu tak proto, že musel reagovat na námitky stěžovatelů, kteří svou argumentaci dále rozvíjeli a „dovysvětlovali“ užitný vzor nad rámec jeho znění. Podle městského soudu nejsou parametry V1, V2 definovány ve význakové části nároku 1 takovým způsobem, který by mohl sloužit k odlišení nároku 1 od dokumentu D 16. Městský soud konstatoval, že stěžovatelé v žalobě žádnou další argumentaci stran novosti neuvedli. Závěr úřadu, že matematické vztahy uvedené v nároku 1 musí platit u každé základní kolejevo-roštu, nebyl stěžovateli zpochybněn. Tvrdili pouze, že pro výmaz by návrhovač musel prokázat, že uvedené indicie vedou právě k řešení v užitém vzoru. Tato argumentace však nemůže obstát. Podstatnou otázkou pro posouzení výmazu není, zda dokument D 16 nutně ve všech variantách provedení vede k řešení, jež je uvedeno v nároku 1, nýbrž zda nárok 1 obsahuje řešení, jež je jasné a určité nové, bezpochybně odlišné od dosavadního stavu techniky. A to stěžovatelé v řízení neprokázali. Městský soud dále uvedl, že absenci jasného vymezení parametrů V1, V2 nelze v této věci zhojit výkladem parametrů X, Y, poukazem na příklady provedení, nákresy či podstatu technického řešení (tedy že ani z nich neplyne to, co stěžovatelé „dovysvětlovali“ ve výmazovém řízení). Bylo na stěžovateli, aby nárok 1 nadefinovali co nejjasněji, a chtěli-li jej odlišit tím, že stanoví konstantní parametry X, Y, resp. výšku V1, V2 pro jeden typ kolejevo-roštu při rozdílných úklonech, aby to tak do nároku 1 na ochranu uvedli výslovně. Pokud tak neučinili, je tato

pokračování

skutečnost k jejich tíži. Městský soud tedy přisvědčil úřadu, že nárok 1 není nový, neboť jeho veškeré technické znaky jsou implicitně obsaženy v dokumentu D 16. Ani předvýznamová, ani významová část nároku 1 neobsahuje žádný nový technický znak.

[23] Stěžovatelé v kasační stížnosti „*podouvají*“ úřadu jeho údajný výklad nároku 1, který je podle nich nesprávný a „*nekoresponduje se zněním nároků*“. Podstatou argumentu úřadu ale nebylo, že by provedl výklad odlišný od interpretace stěžovatelů. Úřad spíše poukázal na nejednotnost a nejednoznačnost definic obsažených v užitém vzoru (k tomu podrobněji viz např. body 15-17, 72-79 a 81 rozsudku NSS čj. 10 As 267/2023-40). U toho zmínil okrajovou úvahu o odchylkách, která však pro posouzení podstaty věci není nijak stěžejní. Úřad tedy nezaujal zcela konkrétní výklad, kterým by se snažil o důkaz nejednotnosti přihlášky či novosti nároku 1, jak tvrdí stěžovatelé. Stěžovatelům nelze přisvědčit ani v tom, že by městský soud požadoval uvádět konkrétní úklony v nárocích. Městský soud pouze opět poukázal na nejasné vymezení parametrů V1, V2 v nároku 1, které v této věci nelze zhojit výkladem parametrů X, Y a poukazem na příklady, podstatu technického řešení atd. (jakkoliv tyto části užitého vzoru slouží jako interpretační vodítko).

[24] NSS opakuje, že v této věci úřad ani soudy nehodnotí, jaké technické řešení stěžovatelé ve skutečnosti zamýšleli. Podstatné je, že v nároku 1, ani s přihlédnutím ke zbylému obsahu užitého vzoru, není vyjádřeno takové technické řešení, které „*dovysvětlovali*“ ve svých podáních (bod 79 rozsudku NSS čj. 10 As 267/2023-40).

[25] Stěžovatelé v kasační stížnosti uvedli, že nárok 1 je zcela přesně definován a nepřipouští jiný výklad než jimi prezentovaný. Opět ale opomíjejí, jak úřad odůvodnil napadené rozhodnutí. Úřad v principu nezpochybňoval, že by mu napadený užité vzor nebyl jasný. Pouze zdůvodnil, proč nejde o technicky nové řešení, které by se odlišovalo od dokumentu D 16.

[26] NSS nesouhlasí se stěžovateli ani v tom, že soudy „*bezmezne akceptovaly názor úřadu či nepochopily*“ znaky nároku 1. Soudy v citovaných rozsudcích zrekapitulovaly průběh výmazového řízení a odůvodnění správních rozhodnutí. Nečinily tak ale proto, aby na ně prostě odkázaly. Pouze tím dokládaly, které skutečnosti vyhodnotil úřad jako podstatné pro posouzení věci, a že stěžovatelé po celou dobu uhýbali (a nadále uhýbají) od merita věci. V návaznosti na to pak NSS a městský soud vyslovily své právní závěry (srov. zejm. body 52, 59, 65, 75-81 rozsudku NSS čj. 10 As 267/2023-40, body 83-91 napadeného rozsudku).

[27] Napadené rozhodnutí ani nijak nemění dosavadní podstatu průmyslově právní ochrany. Úřad ani soudy neuvedly, že nelze vytvořit žádné nové technické řešení, které by navazovalo na nějaké již známé technické řešení. Nic takového ze správních či soudních rozhodnutí v této věci neplyne. Ostatně, v popsáném případě by úřad musel vymazat také nároky 2 až 4, což neučinil. Stěžovatelé opět pomíjejí jádro argumentace úřadu a soudů ve výmazovém a následném soudním řízení (tj. že předvýznamová část nároku 1 obsahuje již známé technické znaky, které jsou implicitně obsaženy v dokumentu D 16, významová část obsahuje jen univerzálně platné matematické vzorce a z užitého vzoru neplyne, čím by se měl nárok 1 odlišovat od dokumentu D 16).

[28] NSS uzavírá, že kasační námitka nesprávného posouzení otázek souvisejících s novostí nároku 1 a jeho odlišením od dokumentu D 16 není důvodná.

[29] Stěžovatelé v kasační stížnosti prezentovali další dvě možná řešení kompenzace výšek kolejnic, která nejsou v dokumentu D 16 explicitně obsažena, ale mohou tam být obsažena implicitně. Tyto právní argumenty (a související nové skutečnosti) ovšem neuvedli v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohli. NSS k nim tedy pro jejich nepřipustnost nepřihlédl (viz § 104 odst. 4, § 109 odst. 5 s. ř. s.). Pro úplnost NSS uvádí, že vyjádření, v němž stěžovatelé tento argument uvedli, bylo městskému soudu doručeno až dne 21. 1. 2025, ačkoliv napadený rozsudek byl vyhlášen již dne 30. 12. 2024 (srov. § 49 odst. 12 větu druhou s. ř. s.). Zcela nad rámec posouzení pak NSS sděluje, že úřad ve výmazovém řízení posuzoval to, zda je nárok 1 předzveřejněn v dokumentu D 16 (nikoliv to, kolik jiných řešení dokument D 16 obsahuje, tedy jak moc univerzální je rozsah ochrany namítaného dokumentu). Stěžovatelé v řízení před městským soudem neuvedli ani argumenty týkající se rozhodování, metodik EPÚ či Úmluvy o udělování evropských patentů. I ty jsou tedy nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[30] NSS neprováděl důkazy navrhované stěžovateli, neboť by to pro posouzení věci bylo nadbytečné (jedná se zejm. o metodické pokyny úřadu, obrázky, služební předpisy SŽ a dokumenty související s EPÚ).

3. Závěr a náklady řízení

[31] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelů není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úřadu nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[33] OZNŘ má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. NSS osobě zúčastněné na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. června 2025

Ondřej Mrákota
předseda senátu